

LEBRIS

We know
books

M a r i a S t a n c u
Îndrăznesc să mă trezesc

ilustrații Cristina Mureșan-Toth

LETRAS

Cuprins

Prefață	4
Curajosul Carpețel	7
Suri și aricii ei	19
Școala din pădure	31
Pompi	39
Povestea Lolei	47

LBRIS

We know
books

A fost odată ca niciodată un covor liniștit. El trăia împăcat cu viața lui alături de familia în care ajunsese. Covorașul își petrecea zilele stând cuminte în locul în care fusese așezat și aștepta liniștit diferitele evenimente din viața lui. Se bucura când, dimineața, membrii familiei îl atingeau cu picioarele lor calde, se distra când fetița familiei își scoatea jucăriile din cufăr, se așeza pe el și se juca, iar cel mai bucuros era când venea ziua curățeniei. Învățase de la școală că aceea era ziua lui de răsfăț, ziua în care toată familia îi acorda atenție și în care el era cel mai important. Îi plăcea tare mult să fie masat de peria aspiratorului, îi plăcea până și când era periat, dar nimic din toate astea nu se comparau cu momentul așteptat al anului. Se întâmpla doar în cazul celor mai norocoși să se răsfețe de două ori pe an, însă nu era și cazul covorașului nostru. El avea ocazia să plece de acasă doar o singură dată pe an. La destinație, îl aștepta o mare bucurie, un răsfăț în apă și clăbuc, urmat de două zile de relaxare în bătaia soarelui și a vântului. Era momentul pe care îl aștepta un an întreg.

—Ce faceți, prieteni? își întreabă covorașul colegii de sârmă. Avem noroc de vreme tare bună anul acesta! Anul trecut, am prins o ploaie, încât abia așteptam să ajung acasă!

—Fii fericit că ai ajuns! Eu nu am mai putut să vin de doi ani. Așteptam ieșirea asta ca pe nu știu ce!

—În iarnă ați fost vreunul plecat?

—Eu vin în fiecare iarnă, dar să știi, Carpețel, că nu este așa cum crezi. Îți îngheață fiecare fibră în parte, de ajungi precum un dulap lipsit de mobilitate și eleganță. Eu, unul, abia aștept să ajung acasă!

—Tot mi-ar plăcea să mă atingă odată fulgii de nea și să simt aerul rece.

—Stăpânii tăi nu mai au pisică? Roag-o să te ajute, să dărâme ceva pe tine sau, și mai rău, să... știi tu!

—Iuuuu! Cum poți să te gândești la asta?

—Dacă îți dorești atât de mult să pleci iarna de acasă, aceasta pare a fi o soluție. Fetița a crescut deja și cred că nu mai face atât de multă mizerie. Pisica este singura ta șansă!

—Nu știu ce să zic. Nu ne înțelegem prea bine. Își lasă mereu firele de păr pe mine, iar săptămâna trecută a lăsat un ghemotoc întreg de blană fix în mijlocul meu. Cred că acesta este motivul pentru care am ajuns mai devreme anul ăsta.

—Vezi că am avut dreptate? Eu zic să stai de vorbă cu ea.

—Poate o să încere și asta!

—Eu am noroc cu familia mea; sunt iubitori de câini și știți și voi cum sunt câinii! Ne înțelegem de minune! Abia așteptăm să plece stăpânii și să rămânem singuri. Max, așa îl cheamă pe prietenul meu, se așază pe mine și mă masează. Îl mai văd și stăpânii câteodată și au impresia că se scarpină pe spate, dar, de fapt, el mă ajută pe mine. Nici nu lasă la fel de mult păr precum o pisică, așa că sunt tare încântat de prietenia noastră!

Cam acestea erau discuțiile de care se bucurau covoarele în zilele lor de concediu. Legau prietenii, depănau amintiri din școală și sperau ca și în anul ce urmează să se revadă cu bine, pe aceleași sârme, pe care stăteau de fiecare dată.

Odată ajuns acasă, fiecare se simțea relaxat, înprospătat și plin de vitalitate. Aveau cu toții impresia că au întinerit și își continuau, așadar, traiul obișnuit. Stăteau liniștiți în locul cuvenit, așteptând să se întoarcă stăpânii lor, așteptând ziua curățeniei și visând la următoarea ocazie de a ajunge la spălătorie. Cei mai excentrici dintre ei visau să li se întâmple accidente care să le faciliteze ieșirea, în timp ce alții trăiau cu spaima că un accident le-ar putea reduce șederea în casa în care ajunseseră.

Fiecare covor în parte fusese instruit ce trebuie să facă, la cine să fie atent și cum să își petreacă ziua, în așa fel încât să fie mulțumit cu viața lui. Un covor cuminte nu trebuia să alunece, nu trebuia să se îndoiaie sub greutatea vreunei piese de mobilier, nu făcea cute și, mai ales, nu își schimba culorile atunci când era spălat.

Următoarea lecție se referea la inamicii unui covor. Cel mai de temut dintre toți era vinul roșu, urmat de sucurile colorate și de cariocile copiilor. Desigur, nici plastilina sau lipiciul nu era de lepădat, nici bebelușii nu erau ușor de stăpânit și nici animalele de companie nu erau mereu o bucurie din punctul de vedere al unui covor. Spre sfârșitul perioadei de instruire, covoarelor li se aducea la cunoștință faptul că vremea lor în sânul unei familii nu este nelimitată și că trebuie să se aștepte ca, într-o zi, să își ia rămas bun și să înceapă o nouă viață. Unele vor fi mai norocoase și vor ajunge în casa altei familii, altele vor ajunge în țarcul vreunui animal, iar altele vor putea să le fie de ajutor oamenilor mai puțin norocoși care nu au o casă. Indiferent de locul în care urma să ajungă, covoarele trebuia să le fie recunoscătoare celor care le aveau în grijă și să fie ascultătoare.

În consecință, Carpețel era un norocos. Trăia într-o casă luminoasă, curată, alături de o familie care avea grijă de el. Fetița familiei avea deja cinci ani și nu își mai făcea probleme cu ea, iar cu pisica încerca să nu intre în prea multe discuții. Cruelita, căci așa o chema pe pisică, nu era un partener ușor de suportat, așa că tânărul covor învățase să privească păsările de la geam cât timp familia era plecată și să facă așa cum fusese instruit.

Odată cu venirea iernii, lucrurile aveau să se schimbe. Iarna era, de obicei, o perioadă foarte plăcută pentru orice covor. Stăpânii stăteau din ce în ce mai mult pe acasă, se apropia Crăciunul, casa era împodobită și peste tot trona un aer de sărbătoare. În familia în care ajunsese Carpețel, în serile geroase, fetița, alături de tatăl ei, obișnuia să se uite la desene animate. Sara era cea care algea de fiecare dată desenul, iar tatăl ei îi respecta mereu dorințele.

—Ce fel de desen vrei să vedem astăzi?

—Nu am mai văzut de mult unul cu prințese! Îmi spui ce desene avem?

—Păi, am putea să ne uităm la cel cu fetița creață și roșcată sau, poate, la cel cu prințesa care are un prieten raton...

—Pe astea abia le-am văzut cu mami. Știai că fetița cu ratonul este preferata mamei?

—Știam, puiule. Se uita la el și înainte să te naști tu!

—Pe bune?

—Pe bune! Deci, hai să vedem ce alegi în seara asta!

Ar mai fi și desenul cu fetița care are o bunică pisică de mare sau cel în care prințesa pleacă să lupte în armată în locul tatălui ei.

—Și pe acestea le-am văzut cu mami! Cel cu maimuțica ce este?

—Și acesta este frumos! Ne uitam la el când erai mai mică. Îți plăcea și atunci de maimuțica asta.

—Pe acesta îl vreau, atunci! Dă-i drumul!

Tatăl și fetița nu se uitau niciodată singuri la desene animate. Cruelita era veșnic prezentă și, la fel, Carpețel. După primele cinci minute de desene, Cruelita adormea torcând, iar Carpețel continua să vizioneze desenele alături de stăpânii lui. Era pentru prima dată când vedea acest desen și nu îi dăduse prea multă importanță până la un anumit moment. Nici măcar nu fusese prea atent la ce se întâmplă până când, dintr-odată, văzu un lucru de nedescris. În desen apărea un covor, dar nu orice fel de covor, ci unul care zbura, care era prieten cu stăpânul lui, care comunica cu stăpânul lui și care era liber.

„Covor zburător?” și-a spus Carpețel în gând. Cum este însă posibil așa ceva? Nimeni nu a pomenit nimic despre asta niciodată! Cum să zboare un covor, când noi nici nu ne putem mișca decât dacă suntem mișcați de către altcineva? Cred că mi s-a părut doar!

Covorașul nu era personajul principal al desenului, așa că, pentru câteva clipe, nemaivăzându-l pe ecran, Carpețel avu impresia că se înșelase.

—Tati, uite din nou covorul zburător! Aș vrea și eu să am un covor ca acela. M-aș duce peste tot cu el! Covorul nostru nu zboară? întrebă inocent fetița.